

Elise (Lies) Hubertine Pieters is geboren te Maastricht op 15 augustus 1897. Zij was de dochter van Gerard Hubertus Pieters, stoker op een papierfabriek en typograaf, en Barbara Gordijn, tabaksbeworkster. Omdat haar vader wegens zijn socialistische opvattingen in Maastricht geen werk meer kon vinden, verhuisde het gezin in het najaar van 1897 vlak na haar geboorte naar Rotterdam en begin 1900 naar Amsterdam.

Na de lagere school moest Lies werken, onder meer in een fabriek en op een atelier. In 1914 trad zij in dienst bij de afdeling Bevolkingsregister van de gemeente Amsterdam, waar zij tijdens de Eerste Wereldoorlog als distributie-ambtenares bonnen uitgaf. Zij bleef bij de gemeente in dienst tot haar huwelijk. Zij was lid van de Jeugdbond voor Onthouding (JVO) en leerde hier op zeventienjarige leeftijd Piet Simonis uit Den Haag kennen. Onder invloed van haar vader werden beiden lid van de SDAP. Pieter was kantoorbediende en vakbondsbestuurder. Op 23 december 1920 trouwden ze en ze kregen drie zoons, Hans, Tom en Rob.

Verschillende jeugdorganisaties, waaronder de Arbeiders Jeugd Centrale, weigerden Lies' oudste, in 1922 geboren zoon Hans als lid omdat hij aan tuberculose leed. Scouting accepteerde hem wel en hield bij de activiteiten ook rekening met zijn handicap. Door deze omstandigheid werden de zoons scout en raakte Lies betrokken bij de organisatie.

In verband met Hans' ziekte verhuisde het gezin in 1933 naar het Gooi. Tot 1935 woonde het in Bussum, daarna in Naarden. Simonis-Pieters, die zelf graag en veel las, zamelde tijdens de mobilisatie voor soldaten tijdschriften in. In 1940 keerde het gezin terug naar Amsterdam en vestigde zich in de Watergraafsmeer. In de periode dat haar man gegijzeld zat, gaf zij meermalen onderdak aan mensen die gezocht werden wegens illegale activiteiten. Vanaf herfst 1942 tot eind 1943 had zij een joods meisje in huis dat volgens valse papieren haar dochter was. Omdat haar oudste zoon uit het ziekenhuis kwam en steeds zieker werd (hij overleed begin 1944), besloot zij het meisje elders onder te brengen. Vader Pieter werd met kerst 1943 vrijgelaten.

De familie Simonis luisterde illegaal naar de radio en het radionieuws werd aanvankelijk na elke uitzending via de achterkant van de huizen doorgegeven aan de burens die dan op hun veranda's stonden te wachten. Toen de elektriciteitsvoorziening in oktober 1944 ophield, werd de belangstelling naar het nieuws zo groot dat mondelinge verbreiding niet meer mogelijk was. Robert Simonis was inmiddels al begonnen op kleine schaal schriftelijke mededelingen te vervaardigen, onder de titel *Alles sal reg kom*. Hij deed dit samen met een vriend, die het typewerk verzorgde. Het aantal lezers groeide snel, en toen de vriend niet meer in staat was Robert te helpen, zetten vader en zoon het werk voort, waarbij zij aan een beperkte oplage gebonden waren door het ontbreken van een stencilmachine. Vanaf november 1944 kwam zo het blad *Hier is Londen* uit. Het nieuws werd echter op het stadhuis

en op grote kantoren vermenigvuldigd. In maart 1945 zorgde de LO voor een stencilmachine en een 'vakman' voor de bediening daarvan. Voor de benodigde stencils werd geput uit de voorraad van de Amsterdamse politie. De oplage kon nu aanzienlijk opgevoerd worden. Lies Simonis en Tom zorgden voor de verspreiding.

De bevrijding betekende een gevoel van opluchting. Alles kon weer hardop gezegd worden, de angst was voorbij evenals de honger die zij de laatste maanden gekend hadden. Lies bleef na de oorlog actief voor de Blauwe Vogels (meisjes scouts met een handicap).

Lies is overleden te Amsterdam op 15 februari 1976.

Meer informatie

[PIETERS, Elise Hubertine | BWSA \(socialhistory.org\)](#)

[Ondergrondse Pers 1940-1945 deel II \(geni.com\)](#)

[De Ondergrondse Pers 1940-1945, 3e geheel herziene druk door Drs. Hans de Vries \(knaw.nl\)](#)

[Elisa Hubertina Pieters \(1897 - 1976\) - Genealogy \(geni.com\)](#)